

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

• עפ"י תורת הצדיקים •

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

• בראשית דברים

\\ שלהי חנוכה תשפ"ו

הייתי איתך היום בהדלקת נרות חנוכה.

לא הרגשת את זה. אבל זו המציאות.

הייתי שם. כמו תמיד.

עבר עליך יום מתיש ומעצבן. אני יודע.

היית עסוק כל הבוקר והצהרים, בנסיעות, ארגונים, סידורים, מטלות, ועוד כמה דברים משעממים ומייבשים.

לא היה לך רגע של נחת רוח, רחבות הדעת, ופניות נפשית.

לא היה לך פנאי להתכונן.

אתה לא מתלונן - בוודאי שלא.

בסופו של דבר, כל הטרדות הללו הן תוצאה של חסד וטוב שאני מרעיף עליך - אבל הידיעה הזו לא עזרה לך להרגיש מרומם יותר.

חזרת הביתה עייף וסחוט, בלי מצב רוח וחשק.

הבית היה מבולגן.

לא הייתה ארוחת צהרים מסודרת. בכל זאת, אמצע חנוכה.

נס גדול היה פה ושם

כולנו חווים בחיינו תנועות תמידיות של רצוא ושוב - חנוכה יעשה לנו סדר במערכת

ענייני דיומא

הפנימי והנסתר שבולוח השנה

3

מסר חינוכי

נרות חנוכה מספרים לנו סיפור עם מסר חינוכי - מסר שמלמד אותנו מהו חינוך

התוועדות

התוועדות חנוכה

8

בראשית דברים / המשך \\ שלהי חנוכה תשפ"ו

<<<

ראיתי כיצד אתה מארגן את
החנוכיות של כולם.

מוציא את הפתילות השחורות,
מתלכלך. השמן מטפטף. הנר לא
מצליח להידבק.

סיננת אוף נרגז מבין השיניים,
ומיד התחרטת.

ואני הייתי שם. מסתכל עליך
בציפיה גדולה.

ידעתי שלא תאכזב אותי.
וצדקתי.

ראיתי איך אתה אוסף את
עצמך, קורא לכל המשפחה,
מנסה להתחיל איזה ניגון לפני
ההדלקה, והלב שלך נשאר יבש
ודעתך מפוזרת.

אתה מתוסכל, אבל ממשיך.

ניגשת להדליק את הנרות, ובלב
שלך נשמעה אנחה גדולה:

ריבוגו של עולם, למה זה לא
מצליח לי?

ואני זיהיתי בתוך האנחה הזו את
הרצון שלך להתחבר אליי.

את התשוקה להרגיש קרוב.

הדלקת את הנרות והרגשת
שאתה ממש לא בסדר:

לא ככה מדליקים נרות חנוכה!

ואני זיהיתי שם את הכמיהה
שלך להשביע את רצוני.

אפילו כשכעסת על מוישי שלך
שכמעט הפך את החנוכיה, הלב
שלך התכווץ בתסכול גדול.

ואני אספתי מתוכו את הנקודה
הפנימית שלא נותנת לך מנוח.

אתה כל כך רוצה שזה ייצא טוב.
שזה ישמח אותי.

ואתה יודע מה?

אין לי ספק שאם רק הייתי
מתגלה אליך באותו רגע ואומר

לך: בני יקירי, אני כל כך נהנה
לראות אותך מקיים את רצוני.

ובכן, אם זה היה קורה, שום דבר
לא היה מפריע לך יותר.

לא הבית המבולגן.

לא התשישות הנפשית.

לא הטרדות היומיומיות
שום דבר. כלום.

היית המאושר באדם.

אני יודע את זה.

אז אני אומר לך עכשיו.

בני, אני כל כך נהנה לראות
אותך מקיים את רצוני.

תמשיך הלאה. יש לנו עוד כמה
לילות ביחד.

אני כל כך מחכה להם.

כיסופים

כשוט לחיות עם השם

י"ל ע"י 'כיסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-

הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'

ניתן ליצור קשר

בפל: 054-853-7200

או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל בכתובת

k6646201@gmail.com

קו כיסופים

שיעורי בית המדרש

וקבלת עדכונים שוטפים

02-664-6201

ניתן להאזין לשיעורים

גם במערכת 'קול הלשון'

073-371-8329

***

זמני השיעורים הקבועים

של המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א:

ימי רביעי

ללכת עם תורה - תורה ס"א (בשעה 20:30)

סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמידמן 22 הר השלום בני ברק

מוצ"ש

סעודת מלוה מלכה

הסודות והרמזים שמאחורי המעשיות

בית הכנסת 'אנשי הצדיק'

רח' אבא שאול חפציבה בית שמש

נט"י בשעה 20:45

***

שינויים בזמני ומיקום השיעורים

מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

\\ ענייני דיומא

נס גדול היה פה ושם

כולנו חווים בחיינו תנועות תמידיות של רצוא ושוב -
חנוכה יעשה לנו סדר במערכת

שבוע שעבר הקדשנו את שני המאמרים בעלון, למעשה המופלא
שסיפר רבינו בחנוכה - מעשה מאורח בעל כנפיים.

נגענו בחלקו הראשון של הסיפור, והפקנו ממנו תובנות חשובות
שנוגעות לחיים של כל אחד מאתנו, ולקשר שלנו עם רוחניות
ועם אור הצדיקים.

במאמר זה לא נמשיך את הסיפור לפי הסדר הכרונולוגי שלו, אבל כן
נתבונן בעוד נקודה אחת שאפשר לקחת מהמעשה הזה כצידה לדרך,
להמשך השנה.

אך תחילה נזכיר בקצרה נקודות מתוך הסיפור.

מכגש לילי מרגש

המעשה הזה מתרחש בחנוכה, והוא מבטא במידה רבה את האינטראקציה
והדו-שיח של כל אחד מאתנו, עם כל סוג של אור שמאיר לו.

זה יכול להיות אור החנוכה שזורח אצלנו בבית בהדלקת הנרות; זה יכול
להיות מפגש עם דמות צדיק אמת שמדליקה לנו את הלב; וזה יכול גם
להיות אור של חוויה רוחנית מכל סוג שהיא, שמותירה אצלנו רושם.

רבינו מספר, על אורח פלאי שנכנס לבקר בליל חנוכה בביתו של בעל
הבית.

מתנהל שם דו-שיח בין בעל הבית והאורח, שמצליח להצית בליבו של בעל
הבית התעוררות ותשוקה להשיג דבר-מה שבקדושה.

בין קודש לחול

מדוע זה קורה לנו בעיקר בחנוכה? מפני שיש בימים האלו ערבוב מסוים של קודש וחול.

הימים הם ימים שגרתיים ורגילים, ויש בהם נגיעות קצרות של אור.

וההלוך-ושוב הזה עלול להפחיד אותנו. לטעת בתוכנו ספק. האם ללכת בעקבות האור או להישאר בבית על הכורסה.

אבל לאמיתו של דבר, הדילמה הזו מלווה את חיינו בהרבה מאוד מקרים.

נגע בליבנו אור - האם ללכת איתו עד הסוף, או להסתפק בהנאה הרוחנית של הרגע הקצר הזה?

הדילמה הזו נובעת מפחד.

כן. יש בתוכנו פחד להתמסר לרוחניות, להתמסר לאור הצדיקים, ללכת אחריהם אל מעבר לפתח הבית שלנו.

כי מי יודע לאן זה ייקח אותנו.

אנחנו כבר מכירים את הבית שלנו, את הסביבה הטבעית, את הלך הרוח השגרתי, את מי שאנחנו. התרגלנו אליהם.

כך אנו מזהים את עצמנו - לפי התפאורה הרגילה והשגרית.

בעל הבית מייצג אותנו - האנשים שיושבים בביתם הרגיל והשגרתי. והאורח שמפציע פתאום, מסמל את האור הרוחני שניצת לפתע בתוכנו.

בהמשך, מבקש האורח מבעל הבית ללוות אותו אל מעבר לפתח הבית, אולם בעל הבית חושש לעשות את הצעד הזה.

הוא מפחד. הוא חושש שאם ילך בעקבות האורח, הוא יאבד את עצמו. הוא כבר לא יהיה מי שהוא.

אנחנו מכירים את הדילמה הזו בכל כך הרבה סיטואציות בחיינו.

והדוגמה האקטואלית ביותר היא מהימים הללו.

אנו נמצאים כעת בתוך ימי החנוכה. עברו עלינו כמה מעמדים של הדלקת נרות.

בוודאי כל אחד יכול להיזכר ברגעים בהם הוא הרגיש איזו התלהבות מיוחדת, רגש של השתוקקות או געגוע, בין אם זה במהלך ההדלקה, בין אם זה לפנייה או אחריה.

וכמעט תמיד, במקום פנימי בתודעה, יש את הספק הזה, האם להמשיך ולהתמסר לאור הרוחני הזה.

האם ללכת איתו הלאה והלאה, להמשיך את כל היום מתוך התנועה החושקת והרוחנית הזו, או אולי עדיף לשחרר, לתת לו לעזוב, ולחזור לשגרה הרגילה.

ענייני דיומא

וכאן מתחיל הפלא הנוסף של הסיפור.

לאורך כל המעשה, מתאר רבינו חוויות פלאיות שעוברות על בעל הבית; מחזות עליונים שהוא רואה וחווה, אולם בין כל אלו ישנו משפט מפתח שחוזר על עצמו כל הזמן:

בְּתוֹךְ כֶּךָ הִסְתַּכַּל וְהָנָה הוּא בְּבֵיתוֹ.

וְלֹא הָיָה מֵאַמִּין בְּעַצְמוֹ שֶׁהוּא בְּבֵיתוֹ, אֶךְ הִסְתַּכַּל וְהָנָה הוּא מְדַבֵּר עִם בְּנֵי אָדָם וְאוֹכֵל וְשׁוֹתֵה כְּדֶרֶךְ הָעוֹלָם.

בְּתוֹךְ כֶּךָ חֹזֵר וְהִסְתַּכַּל וְהָנָה הוּא פּוֹרֵחַ כְּבִתְחִלָּה.

חֹזֵר וְהִסְתַּכַּל וְהָנָה הוּא בְּבֵיתוֹ. חֹזֵר וְהִסְתַּכַּל וְהָנָה הוּא פּוֹרֵחַ.

התהליך הזה חוזר על עצמו שוב ושוב:

בְּתוֹךְ כֶּךָ הִסְתַּכַּל וְהָנָה הוּא בְּבֵיתוֹ. חֹזֵר וְהִסְתַּכַּל וְהָנָה הוּא שָׁם.

יש כאן נקודה מדהימה, שחובה עלינו להפנים, והיא כל כך נוגעת לימי החנוכה בהם אנו שרויים.

לשנות או להאיר

הרוחניות לא מנסה לשנות אותנו. נקודה.

הצדיקים לא רוצים שנהפוך למציאות אחרת. נקודה.

והנה, משהו מנסה לשכנע אותנו לצאת מכל אלו למסע אל הלא נודע.

וזה מעורר חשש.

זו שאלה שכל אחד צריך לשאול את עצמו בכנות: האם אני באמת באמת רוצה להיות צדיק?

להיות צדיק נדמה לנו כסתירה למי שאנחנו כעת. הייתכן שאנו מעדיפים להישאר מי שאנחנו, בתוספת נגיעות קלות של צדיקות, ותו לא?

בבית ובחוץ

בכל אופן, בסיפור של רבינו, בעל הבית מעז בסופו של דבר לעשות את הצעד המפחיד, ולצאת ממפתן ביתו.

הוא מסכים להתמסר ולכת בעקבות האור שנגע בו ועורר בו געגוע בלתי מוכר.

ואז, כמובן, אשר יגור בא לו - האורח הצדיק חוטף אותו ומתחיל לפרוח איתו באוויר.

בעל הבית מרגיש בהלה.

מצד אחד האורח דואג לו לאוכל שתיה ובגדים, ולכל מה שהוא צריך, וזה מרגיש לו טוב ונעים. אך מצד שני, הוא מרגיש לא נוח לעופף באוויר.

היכן הקרקע המוצקה שהוא היה רגיל להתהלך עליה?

האור לא מתיימר להחליף את הכלי. נקודה.

מדהים!

תכלית האור היא להאיר. לא לחלל ולהמיר.

לכל אחד מאתנו יש כמה רבדים פנימיים. הם נקראים נפש רוח ונשמה, ובקיצור: נר"ן.

כשנוגע בליבנו אור רוחני, ואנו מרגישים כאילו הוא מבקש מאתנו לעזוב את הכל וללכת איתו, אנחנו צריכים להקשיב לו עד הסוף.

החיים הרגילים והשגרתיים שלנו מתנהלים בדרך כלל ברובד הנפש או הרוח.

ייתכן מאוד שבשלב הראשון שנתמסר אליו, נרגיש שהחלפנו מציאות. שאנו לא מי שאנחנו.

אלו כביכול החלקים הנמוכים יותר של התודעה הפנימית שלנו.

אבל זו לא התכלית והמטרה.

מהרובד הזה אנו פועלים במשך היום-יום. מתוכו אנו חושבים, מרגישים ועושים.

בסופו של דבר אנו נחזור למקום שלנו. זה תמיד קורה לנו.

אך יש בנו רובד נוסף ועליון יותר. הוא נקרא נשמה. ואנו לא מספיק מודעים אליו.

אך במקום להתייחס לזה כמו תקלה: הנה, שוב לא הצלחנו להחזיק מעמד בתוך חווית האור, עלינו להבין שזה מכוון.

הצדיקים באים אלינו בשביל לספר לנו ולערוך לנו היכרות עם הרובד הזה.

זו היתה המטרה מלכתחילה.

כשזורח בליבנו אור, כשאנו חווים חוויה רוחנית - אנו בעצם מקבלים הארה מהנשמה שלנו.

שנחזור למציאות המוכרת שלנו, אך נמשוך איתנו לתוכה קו של אור.

ההארה הזו נעימה ומקסימה, אבל היא לא תשפיע על החיים שלנו, אם לא נתמסר אליה.

נפש רוח ונשמה

לקראת סוף המעשה האורח מסביר זאת לבעל הבית במילים שלו:

כעת הבחירה בידינו, האם להניח לה להיעלם ולהסתפק בחוויה שעברנו, או לנסות לצאת בעקבותיה.

בְּשִׁעָה שְׁנַתְרַצִּית לַיְלָה עָמִי לְלוֹוֹת אוֹתִי מִן הַפֶּתַח, אֲזִי לְקַחְתִּי מִמֶּךָ הַנֶּשְׁמָה וְנָתַתִּי לָהּ לְבוֹשׁ מִן הַגָּן-עֶדֶן הַתַּחְתּוֹן, וְהַנֶּפֶשׁ רוּחַ נִשְׁאָר אֲצִלָּהּ.

לא על מנת להישאר ב'אורות הגבוהים', אלא כדי שנוכל לאחוז בה, ובהמשך למשוך ממנה אור פנימי את תוך החיים.

וְעַל-כֵּן בְּשִׁאֲתָהּ מִדְּבַק מִחֻשְׁבְּתָהּ לְשֵׁם, אֲתָהּ שֵׁם, וְאֲתָהּ מִמִּשְׁיַד הָאָרֶז מִמֶּנּוּ אֲלִיָּהּ, וּכְשִׁאֲתָהּ חוֹזֵר לְכָאן אֲתָהּ כָּאן.

מה זה אומר להתמסר אליה? לעשות צעד אחד מחוץ לבית.

ענייני דיומא

והמיוחדות של חנוכה היא, שהייחוד הזה, שבדרך כלל מתרחש אי-שם למעלה בעולמות העליונים, כעת היא מתרחש ומאיר כאן למטה בעולמנו.

למטה מעשרה טפחים.

במילים שלנו, הכוונה היא בדיוק למה שהזכרנו כעת.

סגולת החנוכה היא להמשיך אור עליון אל תוך החיים השגורתיים.

בכל יום ויום, אנו מותחים ומושכים קווים של אור עליון, מהעולם העליון אל המציאות השגרתית שלנו.

חול וקודש משמשים בעירבוביה, עד שהחול מאיר באור יקרות.

בחנוכה אנו מחברים את הרובד העליון שלנו, את הנשמה, אל החיים הרגילים שלנו - מאירים את הבית.

וזה עיקר תכלית עבודתנו כאן בעולם.

וכפי שמסיים את המעשה המופלא הזה: וְעֵדִין לא נִגְמַר וְלא נִסְתָּים.

הרצוא ושוב הזה, הוא לא 'באג' במערכת, הוא לא תקלה.

הוא סיפור החיים שלנו.

לצאת קצת מאזור הנוחות. לעשות מעשה קטן של התגברות מעבר לרגיל.

לקחת את החוויה הרוחנית שחווינו ולממש אותה בתוכן מעשי. פעולה ואפילו דיבור. לא להשאיר אותה רק בתחום החווייתי

הצעד הקטן הזה בעקבות האור, יקנה לנו אחיזה בו.

וכאשר נחזור להיות מי שאנחנו, נגלה שה'אנחנו' הזה, הוא אמנם אותו 'אנחנו', אבל מואר יותר. פנימי יותר. נעים ואמיתי הרבה יותר.

לא נאבד את המציאות שלנו. לא זו המטרה.

נישאר במציאות הרגילה, אבל נצליח להאיר אותה.

הארת הנ"ר

את נר החנוכה אנו מדליקים בפתח בית.

נ"ר הוא ראשי תיבות נפש רוח.

כאמור, אלו הרבדים השגורתיים שבהם אנו מתנהלים וחיים.

והם נמצאים בבית שלנו. בתחום המוכר והרגיל.

בחנוכה אנו מצווים להדליק אותם, להצית בהם את אור הנשמה.

בספרי הפנימיות מובא שהמילה נר רומזת ליחוד השלם שמתרחש בעת הדלקת הנרות.

\\ התוועדות

מסר חינוכי

נרות חנוכה מספרים לנו סיפור עם מסר חינוכי –
מסר שמלמד אותנו מהו חינוך

א

נו נמצאים כעת עמוק בתוך ימי
החנוכה.

עברו עלינו כבר כמה ימים של
הדלקת נרות, הלל והודיה.

וזה ההזדמנות לדבר על חנוכה מהפן של חינוך.

מה זה חינוך? ומה הקשר לחנוכה?

יש לכך הרבה תשובות, אבל אנו נפתח דווקא
בשאלה אחרת.

חינוך וחינה

איזו קונוטציה מעלה לכם המילה חינוך? מה
אתם מרגישים בקשר למילה הזו?

האם זו מילה נוקשה או רכה?

מסתבר שאצל רובנו המילה חינוך מתקשרת
באופן כל שהוא לדין. יישור. אולי אפילו כפיה
או חלילה תוקפנות.

מה לעשות? חינוך זה לא דבר כף.

חינוך זה להיתקל בהתנהגות עקומה מסוימת
ולנסות ליישר אותה.

אפשר וצריך לעשות את זה כמובן בדרכי נועם
ובחיוך, אבל בסופו של דבר זו עבודה של עימות
עם המציאות.

בקיצור, חינוך זו מילה שנושאת עמה מטען
מסוים של נוקשות.

כעת נעבור לדבר על מילה אחרת מאותו שורש.

מה אתם מרגישים ביחס למילה: חניכה?

תקופת חניכה, תקופת הכשרה.

אופס... זו כבר מילה מלאת רחמים.

תקופת חניכה

מה זו בעצם חניכה?

כשאדם נבחר לשמש בתפקיד כל שהוא,
והוא נמצא ראוי ומתאים מבחינת התכונות
והכישרונות שלו להשתלב בתחום מסוים, הוא
לא מתחיל ישר למלא אותו.

תחילה הוא אמור לעבור תקופת חניכה. שזה
בעצם תרגול מעשי באותה עבודה לה הוא
מיועד.

! התוועדות

בתקופת חניכה היא זמן מלא בסלחנות, רחמים והכלה.

האמת היא, שזו אפילו לא סלחנות, ככה זה אמור להיות. אף אחד לא מצפה ממך להצליח על הרגע הראשון.

גיל חינוך

זו המשמעות האמיתית של גיל חינוך.

ילד קטן שאינו בר דעת, עדיין לא קשור לתורה ולמצוות, הוא קטן מידי בשביל זה. הוא עדיין בחוץ.

אדם שעבר את גיל בר המצווה כבר מחויב במצוות.

יש את גיל ביניים, גיל החינוך.

בשלב הזה, הילד בהחלט קשור ליהדות, הוא שייך אליה ומיועד לה. אולם כרגע הוא בשלב הלמידה וההתנסות הראשונה.

מותר לו להיכשל.

כך גם אנו אמורים להתייחס למילה חינוך.

חינוך לא אמור להיות דבר נוקשה וקפדני.

חינוך זו תקופת התנסות.

המחנך מאמין בחניך שלו. הוא יודע שהוא שייך לייעוד שאליו הוא חותר. והתפקיד שלו הוא לאפשר לו להתנסות.

אם הוא נופל, להרים אותו ולעודד אותו להמשיך.

בדיוק כמו הורה שמלמד את בנו ללכת.

בתקופה הזו הוא מתנסה בחוויה החדשה, לומד להכיר אותה, מזהה את האתגרים ואת הקשיים, ובעיקר נכשל שוב ושוב.

להיכשל זה ממש לא נעים. אבל משום מה, בזמן חניכה זה מרגיש בסדר.

אדרבה, מחכים שתיכשל, ככה זה אמור להיות.

אדם לא יכול ללמוד משהו חדש בלי להיכשל.

כלומר, במילים אחרות, חניכה זה מצב בו החניך קשור בהחלט לדבר שבו הוא עוסק אבל מותר לו להיכשל בו.

הוא כרגע בתהליך למידה, וזה בסדר גמור לא להצליח בו.

אם נרצה לסכם את הדברים, נוכל לחלק אותם לשלושה שלבים.

יש שלב בו האדם בכלל עדיין לא קשור לייעוד הספציפי שלו. הוא עדיין לא נבחר להיכנס לתחום הזה. הוא עדיין בחוץ.

יש את השלב הסופי בו הוא כבר נמצא בתוך התחום, והוא אמור להצליח בו.

בשלב הזה, כישלון הוא בעיה. אתה לא אמור להיכשל. זה לא בסדר.

אבל יש את שלב האמצע - שלב החניכה.

בשלב הזה, הוא בהחלט קשור לתפקיד. הוא נמצא מתאים וראוי לו. אבל הוא עדיין בתהליך למידה והסתגלות.

הוא אמור לטעות ולהיכשל ולהרגיש עם זה לגמרי בנוח. הוא כעת מתלמד.

אין שם שום קפדנות ונוקשות. אלא אהבה ואפשר.

ההורה מאפשר לילד מרחב התנסות. הוא מאמין שהוא כבר מסוגל ללכת, ונותן לו להתנסות החוויה הזו.

הוא עומד שם מהצד כדי להושיט יד במקרה של נפילה.

אבל הנפילה הזו איננה כישלון. ממש לא. היא חלק מתהליך הלמידה.

וכעת נעשה עוד צעד אמיץ פנימה.

תקופת החיים

רבי נתן כותב, שכל החיים שלנו בעולם הזה זו תקופת חינוך.

אנחנו מכשירים את עצמנו לקראת משהו שיהיה בעתיד לבוא.

כלומר, כאן בחיים שלנו בעולם הזה אנו עדיין בתקופת הרצה. התנסות. התלמדות. חינוך.

הדבר האמיתי יקרה לעתיד לבוא.

העיקרון הזה הוא מטלטל. שינוי תפיסת עולם כפשוטו.

בואו ננסה לדייק אותו ולהתחבר אליו.

קודם כל נירגע - אף אחד לא בא לפטור אותנו ממאמץ בעבודת השם.

כולנו צריכים ומחויבים להשקיע במסירות והתאמצות לקיים את רצון השם בעולם. בלי שום הנחה, פטור או דיחוי.

אז מה כן?

זה טבעי שניכשל. אף אחד לא ציפה שלא ניכשל.

כן, נחזור על זה שוב: אף אחד לא ציפה שלא ניכשל.

השם יתברך הביא אותנו כאן לעולם במטרה שנתחנך. שנתלמד. שנגיע בסופו של תהליך לתכלית אליה אנו מיועדים.

הוא עומד לצידנו ומעודד אותנו, כמו אבא ליד בנו הפעוט הצועד את צעדיו הראשונים:

יופי, מצוין, תעשה עוד צעד. כל הכבוד. אל תרפה.

נפלת? אוי ואבוי. זה כואב. נכון. אבל לא נורא. בוא תמשיך.

זה נשמע לנו קטנוני, נכון? זה לא לרמה שלנו.

אותנו צריך לעודד ולנחם? גערה או נזיפה נשמעת לנו הרבה יותר מכובדת.

עידוד וסלחנות, זה מתאים לילדים. למבוגרים מגיע תביעה ועונש.

אז יש לנו טעות.

זו לא סלחנות. אלו לא רחמים על ילד מסכן.

זו פשוט המציאות. זה היה צפוי שניכשל.

כל אדם שמתחיל להיכנס לתחום חדש, אמור להיכשל. ככה הוא לומד וצובר ניסיון, ונהיה מוכשר לתפקידו.

הוא מצידו אמור לעשות את כל המאמצים שבעולם כדי לא להיכשל, אבל בוודאות הוא ייכשל מתי שהוא.

וכשהוא ייכשל, הוא אמור לתקן את מה שעשה,

! התוועדות

כישלונות זה שייך לחלשים. ניצחון זה אנחנו.

החשמונאים הצדיקים יוצאים לקרב.

הם מוסרים נפש.

יודעים שזה חסר סיכוי.

למה הם עושים את זה? כי הם לא כאן בשביל
לנצח. הם כאן בשביל להילחם.

כלומר, העולם הזה מבחינתם הוא מגרש
התנסות. כאן הם רוכשים מיומנות ומדייקים את
עצמם, עד שיתאימו בשלימות לתכלית המצפה
להם בעולם שכולו טוב.

מה יקרה אם ניכשל? זה יהיה אולי כואב, אבל
זה לא אמור להרתיע אותנו מלצאת לקרב.

וכשאנו עומדים מול הנרות, אנו צריכים
להקשיב לסיפור הזה שלהם.

להפנים אותו.

להבין שאנו כאן בתקופת חניכה.

תקופה מאתגרת מאוד, אבל מלאה סיפוק וחיות.

נפילה או כישלון אינם אמורים לכבות לנו את
האור בלב.

הם אמורים לדייק אותנו.

לעודד אותנו להמשיך הלאה ביתר שאת.

לחנך אותנו.

להתחרט על הטעות, לקבל על עצמו לא
להיכשל שוב, ולהמשיך הלאה.

החיים שלנו הם תקופת חניכה.

יש לנו קשר מוחלט לייעוד שלנו. נמצאנו
מתאימים וראויים. וכעת אנו רוכשים את
המיומנות המתאימה.

הנקודה הזו עדינה ורגישה מאוד, וצריך
להתבונן בה היטב ולהשיב אותה אל הלב. אבל
היא אמת לאמיתה.

נרות חנוכה

יהודי עומד מול הנרות ביום הרביעי החמישי או
השישי של חנוכה.

הריגוש של ההתחלה כבר פג ונעלם. כעת זה
הוא בעצמו מול הנרות. בלי עזרים חיצוניים.

והנרות שמולו מספרים סיפור עתיק מאוד.

סיפור על עם קטן ומועט, שהתמודד עם תרבות
מפוארת ומנצחת - תרבות יוון.

היוונים קידשו את העולם הזה. הם השקיעו
רבות בפיתוחו ושכלולו.

הם לא היו סתם בליינים ונהנתנים. זו היתה
שיטה. דרך חיים.

העולם הזה הוא המקום שלי - כך אומר היווני.
אני צריך להשקיע את כל הכישורים שלי כדי
להביא אותי ואותו אל המקום המוצלח, היפה
והעוצמתי ביותר.

כאן ועכשיו.

אין פה מקום לכשלונות. אין כאן מקום לרחמים.
מי שלא מצליח נורק הצידה.

עולו ואתכנשו להילולא קדישא

לרגל הילולת גאון עוזנו

מורינו רבי נתן מברסלב זיע"א

תתקיים סעודת הילולא

והתזעדות

לב העולם

עם הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

ביום שני ליל עשרה בטבת

בשעה 20:30 ערבית

ולאחר מכן נט"י לסעודה

בבית הכנסת 'איתן הנחל' רחוב חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג 1

